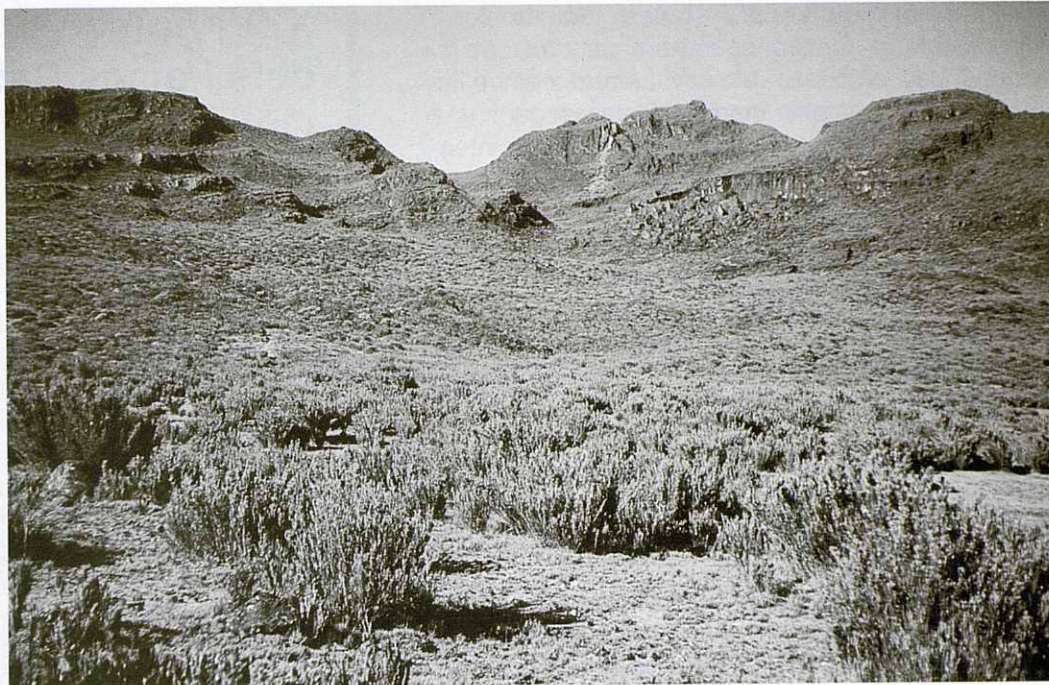

refugi de fusta molt precari i una font. Hi fem una parada per reposar una mica, agafar aigua i menjar un xic. Aquí comença el tram de pujada més fort però potser també el més bonic. Se l'anomena "la Cuesta del Agua". Estem envoltats d'arbres altíssims, sobretot moltes varietats de roures, adornats amb plantes epífites com bromèlies, orquídiades i falgueres i de les branques pengen líquens i molses que li donen un

Cerro Terbi de del Páramo. Foto: Joan Mundet

aspecte fantasmagòric. Més amunt es veu el cim de l'Uran de 3.664 metres. A mesura que anem arribant als tres mil metres es va aclarint el bosc i passem per una zona que va patir un gran incendi l'any 1992. Deixem el bosc i entrem en el que ells anomenen "páramo alpino" que bàsicament es vegetació baixa arbustiva i herba. En resta el darrer esforç "la cuesta de los arrepentidos" per arribar al refugi ja a l'altre vessant en el "Valle de los Conejos" i sota els paredons dels "Crestones". El refugi s'anomena "Base de los Crestones" o "Centro ambiental del Páramo" i està 3.490 metres. Nosaltres hi arribem gairebé a les 3 h de la tarda. El dia és fantàstic!. Penso que tot i que estic molt cansat avui fa bo i demà no sé quin temps farà i aquí el bon temps és un bé escàs per la qual cosa, sense ni tan sols entrar al refugi, bec un trago d'aigua mentre arriba en lan i li dic que tiro amunt cap al cim. Em diu que no perdi temps perquè queden poques hores de claror i que no esperi als altres perquè venen força endarrera. Deixo la motxilla i, només amb la cantimplora, el frontal i la càmera de fotos començo a tirar amunt pel camí molt ben senyalitzat que puja pel "Valle de los Conejos" en direcció est. Travesso diversos petits rierols i aviat deixo a l'esquerra la desviació al Cerro Ventisque-ros de 3.812 metres. Uns tres quarts d'hora després arribo a una cruïlla que senyala diferents llocs (cerro Terbi, valle de las Morrenas, Laguna Dikteri i cerro Chirripó a l'esquerra, direcció nord. Es passa un coll (La Montura de 3.640 metres) i després un altre (valle de las Morrenas també de 3.640 metres). Els colors de les darreres hores del dia li donen un to encara de més bellesa al solitari indret i al cim que tinc ja al davant darrera d'un collet. Una petita baixada i en quinze minuts de pendent força dret però sense dificultats arribo dalt del Chirripó. Sóc dalt del punt més alt de Costa Rica i la panoràmica que s'albira des d'aquí

dalt és fantàstica: els llacs de les terres altes a l'altre cantó, el Ventisqueros, el Terbi i la resta de la cordillera de Talamanca cap al sud. Més cap al centre els volcans Poas, Turrialba, Irazú, etc. I diu que fins i tot hi ha dies que es poden arribar a veure els dos oceans l'Atlàntic (Carib) i el Pacífic. Llàstima que no em puc entretenir massa aquí dalt perquè es farà fosc aviat. Cal davallar ràpidament cap al refugi!. Quan hi arribo és gairebé fosc i l'Andy primer i en lan i la Jenny després em donem la més cordial enhorabona. Estic rebentat! Ajudo a l'Andy a fer el sopar i no gaire estona després anem a dormir. El refugi és molt gran però hi fa força fred. Hem pujat dos mil metres de desnivell des de San Gerardo i n'hi ha uns quatre-cents cinquanta més fins al cim del Chirripó. Dormim plans!. A l'endemà ens llevem encara de fosc però està ben núvol. Fins i tot guspireja una mica però sortim amunt l'Andy, en lan i jo. La Jenny es queda al refugi i diu que ens vindrà a cercar quan baixem. Repeteixo la pujada d'ahir però avui amb un pas més tranquil. No puc negar que estic molt content d'haver fet ahir l'esforç d'aprofitar l'excel·lent dia que feia i pujar fins dalt però també em sap greu per l'lan que està ensopegant un dia força dolent i emboirat i no veurà pràcticament res. Arribem al cim i tot i el temps que fa estem contents de ser aquí dalt. Ens fem fotos i ens repartim abraçades. Emprenem la davallada amb precaució, el primer tros perquè la pedra és molla i quan arribem al "valle de los Conejos" veiem una persona lluny amb una capelina vermella, per entremig de la boira. És la Jenny que, tal com ens havia dit, ens havia vingut a rebre. Ens felicita pel cim, mengem una mica i ens enfilem, tot seguit, cap al Cerro Terbi i des del qual no gaudim gairebé de cap vista degut a la boira. Quan arribem al peu dels "Crestones" sembla que vulguin obrir-se algunes clarianes. Una petita grimpada i el guia i jo ens enfi-